

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eustathio Presbytero. 296.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

lem caelestis Regis præcellentiam confes-
sus est, imperium suum recuperavit, quo-
nam pacto temerè nobis, ac non utilitatis
cuiusdam causa, supplicia inferri?

Martiniāno, Maroni, Zosimo,
Eustathio. 295.

Refugit mihi quidem calamus ea scri-
bere, quæ nec scire vellem. Quoniam au-
tem eos quoque, qui ad extremum impro-
bitatis gradum processerunt, ad meliorem
mentem revocare oportet, idcirco scribo,
ac moneo, ut ea perpetrare desinatis, quæ
ipse, ne linguam commaculem, dicere no-
lo: vos autem, haud scio quonam pacto,
facere minimè dubitatis.

Eustathio Presbytero. 296.

Quamvis inopinata prosperitas insolentem,
ut scribis, Zosimū reddiderit, (soler
enim homines, quibus præter omnem ex-
pectationem prosperitas quædam accidit,
in insolentiam ac petulantiam labi:) at tu
tamen patientem ac philosophicum ani-
mum præsta. Sic enim & ipsum vlceisci po-
teris (nihil quippe contumeliosos homi-
nes tam excruciat, quàm eorum, quibus
contumelia inferitur, patiētia) & optimum
apud omnes calculum ferēs, & ea, quæ de
te commemorantur, falsa esse demonstra-
bis. Nam qui indignatur & excandescit,
hoc ipso veras esse contumelias ostendit.
Qui autem eas irridet, ac pro nihilo du-
cit perspicuum argumentum præter se
nullius sceleris sibi conscium esse.

Eidem. 297.

Accepi à quibusdam viris, quibus hosti-
li odio mendacium est, veritas autem in
lingua habitat, te, cum tibi à Zosimo cō-
tumeliæ inferūtur, tum quidem patientiā
adhibere, post autem ipsum traducere, at-
que eo nomine criminari, quod cum ipse
feruus sit, atque à feruis genus duxerit, eos

τῶν θεῶν βασιλέως ὁμολογῆσαι
τὸν ἀσύγκριτον, τῆς οἰκείας ἐπελά-
βετο ἀρχῆς. πῶς σὺ νομίζεις ἀπλῶς,
καὶ οὐκ ἔστι κέρδι τι ἐπιφέρεισθαι
ἡμῖν τὰς κολάσεις.

Μαρτινιαῶ, Μάρωνι, Ζωσίμῳ,
Εὐσταθίῳ σςε.

Οὐκ εἶ μὲν μοι χράφειν κάλαμος,
ἄπερ οὐδὲ μαθεῖν ἐβελόμην. ἔπειδὴ
δὲ καὶ καὶ τοῖς εἰς ἀκροατικῶν κα-
κίαν ἐληλακότας ἀνακαλεῖσθαι, χρά-
φω, ὅπως πείσασθε, ὡς ἐγὼ μὲν οὐκ
ἂν ἐποιμὶ διὰ τὸ μὴ μοιῦμαι τιῶ
γλώττιαν. αὐτοῖς δ' οὐκ οἶδ' ὅπως
διεγράψασθαι τοιμᾶτε.

Εὐσταθίῳ πρεσβυτέρῳ. σςς.

Εἰ καὶ ἡ ἀπεροσδοκίτος εὐπραγία
ὑβελιστῆν ἀπετέλεσε Ζωσίμον, ὡς γρά-
φας, τὸν πρεσβύτερον, εἰδῆσαι γὰρ
ἄνθρωποι, οἷς ἀδοκίτος μάλιστ' εὐμεεῖα
ἐπιπίπτει, εἰς ὑβελιν χράφειν· ἀλλὰ σὺ
φιλοσοφεῖ. οὐτὼ γὰρ κἀκεῖνον ἀμύ-
νασθαι δυνήσῃ. εἶδεν γὰρ οὕτω κολά-
ζει τοῖς ὑβελιστοῖς, ὡς ἡ τῶν ὑβελισ-
τῶν ἀνεξιχνία, καὶ ἀρίστην ψήφον
παρὰ πᾶσιν ὑποίση, καὶ τὸ λεγόμε-
να ψευδῆ ἐπιδείξει. τὸ γὰρ ἀγανα-
κτεῖν καὶ διεχεράσκειν, τῶ ἀληθεῖς εἶναι
τὰς ὑβελεις· τὸ δὲ καταγέλασθαι αὐτῶν,
τῶ μὴδὲν συνεδέσθαι πονηρῶν, σπιδεῖ
εἰς ἔστιν ἐναργεστάτη.

Τῷ αὐτῷ. σςζ.

Ἐπιθόμην παρ' ἀνδρῶν, οἷς τὸ μὲν
ψεύδης ἐστὶ πολέμιον· ἡ δ' ἀλήθεια
ἐπὶ γλώσσης οἰκεῖ, ὡς ὑβελιστῶν
μὲν παρὰ Ζωσίμου, φιλοσοφεῖς μὲν πα-
ραχρήμα, μετὰ δὲ ταῦτα αὐτὸν ἐπι-
πομπεύεις, παρὰ πᾶσι διεβάλλων,
ὡς οἰκίτης ὢν, καὶ ἐξ οἰκίτης φῆς, τῶ
καὶ